

Händelser i Hundland - Vintern år 1118 och våren 1119

Vintern var förhållandevis mild och våren kom tidigt, vilket gjorde det möjligt att dryga ut de matlager som efter hösten och vintern var illa åtgångna, även om många jägare gjorde sig en mindre förmögenhet på de vilda djur de lyckades fälla. På flera gårdar har det dock nallats på utsädet och gårdarna har varit rejält tillbommade till skydd mot landstrykare. Det går också allmänna rykten om att trälar tillretts och ätits för att stävja hungern, om det så varit hos Sköld, Tyge eller någon annan. Aldrig på samma ställe där man själv befunnit sig, märkligt nog.

Från Tångvalla kom rapporter om hungerkravaller då ryktet att samtliga hungrande skulle få plats vid drottningens bord inte visade sig stämma, utan bara gällde de som kämpat för Hunaland. Halv-Björn av Sköld gavs det stora och viktiga ansvaret att för drottningens räkning organisera hjälpen till de hungrande och alltjämt verkar det finnas en tacksamhet gentemot drottningen för att hon ändå kom till undsättning. Ihållande rykten gör dock gällande att Halv-Björn själv drygat ut drottningens skrala finanser för att hålla de hungrande skarorna i schack. Man kan undra vad han får i utbyte. Kan det ha något att göra med de envetna rykten som går kring att han köper upp gårdar från fallna kämpar?

Den truppansamling som befann sig på Ödis marker har under vintern inte kommit till något avgörande, utan har haft att försvara marken mot räder och inbrytningar som behövt slås tillbaka. Allt eftersom vintern gick har dessa minskat i omfattning och när en gruppering av tjugofem jämmländska legoknektar tillfångatogs lyckades Ödis kunskapare finna ut att huvudstyrkan dragit sig tillbaka över bergen. Redan i början av vintern krävde flera ätter att deras kämpar skulle få återgå till sina hem och gårdar och när väl uppgifterna om Gardarungs tillbakadragande kom var redan Rinds och Kroks krigare i full färd att resa av hemåt. Stämningen mellan ätternas hirdfolk var därför mindre bra, men vårbruket måste likväl börjas.

Den ätt som verkar lämnat vintern stärkt är ätten Rind. De har erbjudit hem åt många dugliga hunalänningar som i desperation drivits från sina gårdar och på så vis har de kraftigt ökat sitt antal. Har kanske Olof av Rind sett till att hushålla med resurserna sedan innan? Visste han något andra inte förutsåg?

Hunaland anno 1118

Kriget i Härjedalen är över sedan ett halvår, men det betyder ju aldrig att det är lugnt och fredligt.

Beroende på vart i Härjedalen man befinner sig så är det mer eller mindre oroligt, vissa Hunaländska ätter valde att med olika metoder stävja landet.

Vissa med svärd och blod, andra med mat och en vän hand, oavsett är det nu Hunamark.

Kriget har dock kostat både liv och mat, och ingen ätt är opåverkad, tillråga på allt så har Hunaland drabbats av en svår höst och sen sommar som gjort att bristen på mat nu är påtaglig.

Tack vare döda i kriget, och stående trupper i både Härjedalen och vid Vigulsängen så står många gårdar runt om i riket snudd på tomma och det är få som kan arbeta på fälten och ta in den lilla mat som finns.

Vaino som nu är åter i Tångvalla, sägs jobba febrilt med att rädda vad som räddas kan och slår hårt mot illvilliga röster och handlingar.

Få ätter har ordentligt med folk för att faktiskt säkra pilgrimslederna, men turligt nog så tack vare plunder från Härjedalen så har inte röveri drabbat landet ännu, men guld går ju inte att äta.

Det finns dock några ljuspunkter, så som goda giftemål runt om i landet, tecken på att ätter knyter sig samman.

Ätter där ibland Tyges verkar inte allt för drabbade av den dåliga skörden då de lever mestadels på jakt och har bland de bästa jaktmarkerna i riket.

Krok, köper vad som köpas kan medans Rind och Ekehuvud tar sin tribut från Snokheim i mat istället för sedvanligt silver.